

Arrest

nr. 312 891 van 12 september 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 oktober 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 september 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 maart 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 5 maart 2024.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker, die verklaart afkomstig te zijn uit Afghanistan, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal), getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)” van 19 september 2023, waarbij zijn huidig vierde verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal voor de

vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van zijn huidige vierde beschermingsverzoek volhardt verzoeker in asielmotieven die hij in het verleden heeft uiteengezet, met name dat hij vreest niet meer in Afghanistan te kunnen leven omdat hij een groot deel van zijn leven in Europa heeft doorgebracht. Dit vluchtrelaas werd evenwel reeds meermaals onderworpen aan een beoordeling, waaronder een laatste keer door de Raad bij arrest met nr. 292 204 van 20 juli 2023.

Verzoeker voegt hier heden aan toe dat de taliban tegen de Tadzjiken zijn. Daarnaast stelt verzoeker dat hij problemen vreest met een voormalige kamergenoot van het opvangcentrum die is teruggekeerd naar Afghanistan. Verzoeker geeft tevens aan dat hij psychologische problemen kent.

Ter ondersteuning van dit verzoek legde verzoeker een brief neer van zijn advocaat alsook een beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van een andere verzoeker om internationale bescherming.

De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

4. In de bestreden beslissing wordt terdege vastgesteld dat de argumenten van verzoeker dat hij niet kan terugkeren naar Afghanistan omdat hij 40 jaar in Europa heeft gewoond en men zal zeggen dat hij een spion is, alsook dat hij niemand meer heeft in Afghanistan, loutere herhalingen betreffen die reeds in het verleden werden beoordeeld. De commissaris-generaal bemerkt hierbij dat verzoeker tegelijkertijd wel nog verklaart een zus te hebben en zijn eigenlijke netwerk hoogstwaarschijnlijk groter is dan louter zijn eigen naaste familieleden gezien hij van 2013 tot 2017 opnieuw in Afghanistan leefde. Verder wordt gemotiveerd dat verzoeker zijn voorgehouden vrees voor zijn voormalige kamergenoot niet aannemelijk maakt nu hij weinig weet te zeggen over deze persoon en hij verder niet weet te verduidelijken hoe, waar of wanneer deze man hem zou herkennen in een land met bijna 40 miljoen inwoners noch welke gevolgen of problemen hij in dat geval precies vreest. De bijkomende verklaring dat de taliban tegen de Tadzjiken is, is een blote bewering en vindt evenmin steun in de informatie waarover het CGVS beschikt. Wat betreft de brief van zijn advocaat en het arrest van de Raad stelt de commissaris-generaal nog vast dat deze geen ander licht werpen op de beoordeling van zijn beschermingsverzoek.

De verwerende partij heeft op afdoende wijze rekening gehouden met de verklaringen en de documenten die verzoeker aanbracht in het kader van zijn huidige volgend beschermingsverzoek en heeft deze afdoende onderzocht alsook zorgvuldig beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt de verwerende partij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de verwerende partij vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoeker slaagt er niet om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

5. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch komt hij in wezen niet verder dan het herhalen van reeds afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

Verzoeker ontkent noch betwist in zijn verzoekschrift dat hij zijn huidige vierde verzoek om internationale bescherming grotendeels steunt op de motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige beschermings-verzoeken heeft uiteengezet. Integendeel, hij wijst opnieuw op zijn langdurige afwezigheid uit Afghanistan, zijn gezondheidsproblemen en zijn verwestering. Deze elementen werden reeds beoordeeld door de Raad in zijn arrest nr. 292 204 van 20 juli 2023 in het kader van zijn vorig beschermingsverzoek. De Raad herhaalt dat loutere verklaringen die neerkomen op een herhaling van de motieven die hij reeds in het kader van zijn vorige beschermingsverzoeken aanhaalde, geen aanleiding kunnen geven tot een nieuwe beoordeling van het vluchtrelaas.

Uit de geactualiseerde landeninformatie die het CGVS heeft overgemaakt in toepassing van artikel 39/62, waaronder de meest recente EUAA Country Focus betreffende Afghanistan van december 2023, blijkt dat de inlichtingen waarop de in het verleden gedane analyse omtrent verzoekers vermeende verwestering is gebaseerd, nog steeds actueel en correct zijn. Ook heden blijkt niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Evenmin blijkt dat elke Afghaan als gevolg van zijn verblijf in Europa verwesterd zal zijn, noch dat elke Afghaan louter omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd zal worden beschouwd. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit het tegendeel kan blijken.

Bijgevolg dringt een individuele beoordeling van verzoekers omstandigheden zich nog steeds op.

In het arrest nr. 292 204 van 20 juli 2023 oordeelt de Raad dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit zou kunnen blijken dat hij daadwerkelijk verwesterd is of dat hij als dusdanig zou kunnen gepercipieerd worden in geval van terugkeer. Evenmin wordt aangenomen dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij een terugkeer gezien verzoeker steeds een band met Afghanistan heeft behouden.

Verzoeker brengt in het kader van zijn huidige verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aan die hier een ander licht op werpen. De argumenten dat zijn kerngezin in Europa woont, hij problemen heeft met familieleden, hij geen praktiserend moslim meer is en regelmatig alcohol drinkt, werden eveneens reeds besproken in het kader van zijn vorige beroepsprocedure. De Raad ziet niet in op welke wijze en waarom een loutere herhaling van een aantal elementen die reeds door de Raad werd beoordeeld en onvoldoende werd bevonden, plots zou leiden tot een andere beslissing. Verzoeker toont aldus nog steeds niet aan dat of waarom hij bij een terugkeer naar Afghanistan zou worden geconfronteerd met zodanig ernstige aanpassingen en moeilijkheden dat hij zijn leven aldaar niet (opnieuw) zou kunnen opnemen en dat hij er niet (meer) zou kunnen aarden.

Door louter te verwijzen naar algemene informatie schetst verzoeker geen concreet en diepgaand beeld van de impact van zijn verblijf en activiteiten in België en Europa op de gevolgen van een terugkeer naar Afghanistan, met name waarom hij hierdoor dermate onder de negatieve aandacht van de taliban zou komen, al dan niet wegens een (gepercipieerde) verwestering, en niet in staat zou zijn zich te conformeren aan de huidige binnen de Afghaanse samenleving geldende regels en normen.

Ter staving van zijn fysieke en mentale problemen voegt hij bij zijn verzoekschrift psychologische attesten dd. 5 mei 2021 en 16 november 2022 alsook een standaard medisch getuigschrift dd. 7 april 2023. De Raad stelt vast dat verzoeker deze medische stukken reeds heeft ingediend in het kader van zijn beroepsprocedure tegen de vorige weigeringsbeslissing. In het arrest nr. 292 204 van 20 juli 2023 heeft de Raad deze stukken en bijhorend betoog reeds beoordeeld. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing terdege dat verzoeker met de loutere toevoeging van het medisch attest van 21 augustus 2023, zonder enige verdere concrete uiteenzetting, geen concrete elementen aanbrengt op grond waarvan kan worden vastgesteld dat deze beoordeling niet langer kan gelden. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift geen concreet verweer tegen deze pertinente bevinding.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan in casu niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een verblijf in en terugkeer uit Europa en/of (een toegeschreven) verwestering. Aldus blijft de eerder gedane appreciatie van de commissaris-generaal en de Raad omtrent verzoekers vluchtrelaas, nog steeds gehandhaafd.

6. Verzoeker brengt voorts geen nieuwe feiten of elementen aan die een ander licht werpen op de motieven in de bestreden beslissing en op de eerder gedane analyse van de Raad in zijn arrest nr. 292 204 die verband houden met de algemene socio-economische situatie in Afghanistan, met name dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan niet het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban. Dit wordt ook bevestigd in de geactualiseerde landeninformatie aangebracht door de verwerende partij, met name de EUAA Country Focus betreffende Afghanistan van december 2023.

Verzoeker brengt verder geen concrete elementen aan die aantonen dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

7. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, oordeelde de Raad in het kader van zijn vorig verzoek in het arrest nr. 292 204 dat dat het geweld in de provincie Kabul geen hoog niveau bereikt waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden is vereist om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Op basis van de geactualiseerde landeninformatie bijgebracht door verwerende partij, dringt zich heden eenzelfde conclusie op.

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een ander daglicht stellen.

Evenmin is er sprake van persoonlijke omstandigheden die het risico in zijn hoofd zouden verhogen. Verzoeker brengt in het kader van zijn huidige verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aan die hier een ander licht op werpen.

8. Bijgevolg lijkt verzoeker geen nieuwe elementen aan te brengen noch lijken er nieuwe feiten aan de orde te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoeker kenbaar dat hij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (hij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer hij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoeker de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoeker te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. Vooreerst heeft verzoeker op 17 april 2024 een aanvullende nota overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet overgemaakt waarbij hij volgende nieuwe elementen ter kennis brengt:

- 's Raads arrest van 2 augustus 2023, nr. 292 539;
- medisch attesten van 7 april 2023 en 27 mei 2020;
- laboresultaten van 15 januari 2020;
- psychologisch attesten van 16 november 2022, 5 mei 2021, 22 januari 2020 en 15 april 2024;
- tenlasteneming Rode Kruis van 22 december 2022;
- landeninformatie.

5. In het proces-verbaal van terechtzitting van 19 april 2024 staat het volgende vermeld:

"Tolk 1521 staat onder eed en tolkt Dari – Nederlands.

De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. Verzoeker wijst erop dat hij zijn land van herkomst al eenenveertig jaar geleden heeft verlaten en nog steeds op zoek is naar internationale bescherming, zodat hij is terechtgekomen in een uitzichtloze situatie die hem mentaal en fysiek ziek maakt; hij is verslaafd aan alcohol en is niet in staat om voor zichzelf een inkomen te verwerven. Zijn vrouw en zoon verblijven actueel in Denemarken. In Afghanistan heeft hij geen familieleden meer die hem zouden kunnen ondersteunen na een eventuele terugkeer: de broer op wie hij nog had kunnen rekenen is inmiddels gevlucht naar Turkije. Verzoeker stelt ook dat zijn kort verblijf in Afghanistan in de periode 2013-2017 niet kan leiden tot het besluit dat hij nu veilig kan terugkeren, aangezien de situatie ter plaatse volledig is veranderd en hij er niet meer zal kunnen rekenen op ondersteuning door een netwerk. Hierbij verwijst hij naar een recent rapport van UNAMA waaruit blijkt dat 68% van de bevolking onder de armoedegrens leeft en naar uitspraken van de hoogste leider van de taliban

waaruit blijkt dat Afghanen die terugkeren vanuit Europa zullen worden beschouwd als ongelovigen. Verzoeker besluit dat zijn persoonlijke situatie en de huidige context in Afghanistan maken dat er aanleiding is om hem te erkennen als vluchteling. Ondergeschiedt vraagt hij om hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus onder artikel 15, b van de Kwalificatierichtlijn toe te kennen en, uiterst ondergeschiedt, verweerder te verplichten zijn huidig verzoek om internationale bescherming onmiddellijk ontvankelijk te verklaren in het geval van een vernietiging van de bestreden beslissing. Verder bevraagd door de voorzitter licht verzoeker toe dat hij in voortdurende angst leeft en nog contact heeft met zijn in Denemarken verblijvende zoon.”

6. Verzoeker brengt ter zitting, met voormelde argumentatie, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 5 maart 2024, maar gaat hij met zijn betoog hier aan voorbij.

6.1. Waar verzoeker wijst op zijn langdurige afwezigheid uit Afghanistan, zijn terugkeer en verblijf aldaar in de periode 2013-2017, het gegeven dat zijn kerngezin in Denemarken verblijft, dat hij geen familie meer heeft in Afghanistan en dat hij bij terugkeer niet meer zal kunnen rekenen op een netwerk, verwijst de Raad naar wat onder punten 4 en 5 van de beschikking met verwijzing naar de concrete motieven van de bestreden beslissing werd gesteld. Met zijn betoog brengt verzoeker geen elementen bij die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Hij beperkt zich immers tot het herhalen van en verder bouwen op een eerder ontwikkelde argumentatie zonder dat hij evenwel in concreto ingaat op en daadwerkelijk concrete en valabele opmerkingen formuleert aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond die deze in een ander daglicht kunnen plaatsen. Verzoeker werpt dus geen nieuw licht op wat reeds werd vastgesteld in het arrest nr. 292 204 van 20 juli 2023, met name:

“De Raad is zich bewust van de bijzonderheden van verzoekers situatie, waarbij hij met name reeds sinds begin de jaren 1980 Afghanistan heeft verlaten, waarbij hij eerst in India heeft verbleven, vervolgens in Italië, Denemarken en Duitsland. Evenwel kan verzoeker niet voorhouden als zou er sprake zijn van “een afwezigheid van 41 jaar weg van Afghanistan”. Zoals reeds in de voorgaande verzoeken om internationale bescherming werd vastgesteld, blijkt immers dat verzoeker steeds een band met Afghanistan heeft behouden. Zo kan ook niet voorbijgegaan worden aan de omstandigheid dat verzoeker vanaf 2002 regelmatig naar Afghanistan reisde, naar zijn familieleden. In 2008 richtte verzoeker een bedrijf op waarmee hij auto's naar Afghanistan exporteerde en ten behoeve waarvan hij gedurende meerdere jaren regelmatig tussen Denemarken, Duitsland en Afghanistan reisde. Vervolgens heeft verzoeker tussen 2013 en 2017 ononderbroken in Afghanistan verbleven, bij zijn broer. Verzoeker verliet aldus Afghanistan voor het laatst pas zes jaar geleden, na er ononderbroken te hebben verbleven voor een periode van vier jaar. In het licht van deze omstandigheden, kan dan ook niet zonder meer worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden. Daarom kan niet worden aangenomen dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij een terugkeer. Verzoeker heeft bovendien nog een familiaal netwerk in Afghanistan, met wie hij contact onderhoudt, zodat hij zich desgevallend bij hen kan informeren omtrent de huidige geldende regels en normen onder talibanbewind (zie AD, “verklaring volgend verzoek” 30 augustus 2021, p. 3, vraag 21).”

Verzoeker stelt ter terechtzitting dat de situatie ter plaatse volledig is veranderd en verwijst naar de uitspraken van de hoogste leider van de taliban waaruit zou blijken dat Afghanen die terugkeren vanuit Europa zullen worden beschouwd als ongelovigen. Evenwel zijn dit elementen die kaderen in de machtsovername door de taliban en die reeds werden meegenomen in het onderzoek van zijn vorig beschermingsverzoek, zoals blijkt uit arrest nr. 292 204 van 20 juli 2023. Aldus brengt verzoeker met zijn algemeen herhalend betoog geen concrete elementen naar voren die afbreuk doen aan volgende vaststelling in de beschikking: *“Uit de geactualiseerde landeninformatie die het CGVS heeft overgemaakt in toepassing van artikel 39/62, waaronder de meest recente EUAA Country Focus betreffende Afghanistan van december 2023, blijkt dat de inlichtingen waarop de in het verleden gedane analyse omtrent verzoekers vermeende verwestering is gebaseerd, nog steeds actueel en correct zijn. Ook heden blijkt niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Evenmin blijkt dat elke Afghaan als gevolg van zijn verblijf in Europa verwesterd zal zijn, noch dat elke Afghaan louter omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd zal worden beschouwd. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit het tegendeel kan blijken.*

Bijgevolg dringt een individuele beoordeling van verzoekers omstandigheden zich nog steeds op.”

Verzoeker laat nog steeds na concrete elementen aan te brengen waaruit zou kunnen blijken dat hij verwesterd is of dat hij als dusdanig zou kunnen worden gepercipieerd in geval van terugkeer of dat er sprake is van een (toegeschreven) normoverschrijding, zoals reeds werd vastgesteld in arrest nr. 292 204 van 20 juli 2023, waarbij er tevens op werd gewezen dat evenmin wordt aangenomen dat hij totaal vervreemd

zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij een terugkeer, aangezien verzoeker steeds een band met Afghanistan heeft behouden.

De Raad herneemt bijgevolg de volgende gronden uit de beschikking: *“In de bestreden beslissing wordt terdege vastgesteld dat de argumenten van verzoeker dat hij niet kan terugkeren naar Afghanistan omdat hij 40 jaar in Europa heeft gewoond en men zal zeggen dat hij een spion is, alsook dat hij niemand meer heeft in Afghanistan, loutere herhalingen betreffen die reeds in het verleden werden beoordeeld. De commissaris-generaal bemerkt hierbij dat verzoeker tegelijkertijd wel nog verklaart een zus te hebben en zijn eigenlijke netwerk hoogstwaarschijnlijk groter is dan louter zijn eigen naaste familieleden gezien hij van 2013 tot 2017 opnieuw in Afghanistan leefde. (...)*

Verzoeker brengt in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aan die hier een ander licht op werpen. De argumenten dat zijn kerngezin in Europa woont, hij problemen heeft met familieleden, hij geen praktiserend moslim meer is en regelmatig alcohol drinkt, werden eveneens reeds besproken in het kader van zijn vorige beroepsprocedure. De Raad ziet niet in op welke wijze en waarom een loutere herhaling van een aantal elementen die reeds door de Raad werd beoordeeld en onvoldoende werd bevonden, plots zou leiden tot een andere beslissing. Verzoeker toont aldus nog steeds niet aan dat of waarom hij bij een terugkeer naar Afghanistan zou worden geconfronteerd met zodanig ernstige aanpassingen en moeilijkheden dat hij zijn leven aldaar niet (opnieuw) zou kunnen opnemen en dat hij er niet (meer) zou kunnen aarden.

Door louter te verwijzen naar algemene informatie schetst verzoeker geen concreet en diepgaand beeld van de impact van zijn verblijf en activiteiten in België en Europa op de gevolgen van een terugkeer naar Afghanistan, met name waarom hij hierdoor dermate onder de negatieve aandacht van de taliban zou komen, al dan niet wegens een (gepercipieerde) verwestering, en niet in staat zou zijn zich te conformeren aan de huidige binnen de Afghaanse samenleving geldende regels en normen.” Verzoekers algemene verwijzing naar zijn lange afwezigheid uit Afghanistan mist heden wederom verdere stoffering, concretisering en uitwerking om enige (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding aannemelijk te maken.

6.2. Waar verzoeker nogmaals verwijst naar zijn psychologische problemen, die hij onderbouwt met medische en psychologische attesten gevoegd bij zijn aanvullende nota, wordt vastgesteld dat verzoeker de medische en psychologische attesten van 7 april 2023, 27 mei 2020, 15 januari 2020, 16 november 2022, 5 mei 2021 en 22 januari 2020 reeds heeft ingediend in het kader van zijn vorige beschermingsverzoeken en dat deze stukken en bijhorend betoog reeds werden beoordeeld in arrest nr.

255 965 van 8 juni 2021 en arrest nr. 292 204 van 20 juli 2023, waarbij niet kon worden vastgesteld dat verzoekers fysieke of mentale problemen hem zouden verhinderen om zich opnieuw aan te passen aan de Afghaanse normen en waarden, dan wel dat deze problemen hem bijkomend onder de aandacht van de taliban zouden brengen. Tevens werd geoordeeld dat de voorgelegde medische attesten niet aantonen dat zijn psychologische klachten een ernstige impact hebben op zijn zelfredzaamheid en zelfstandigheid, noch dat hij niet langer in staat is om de nodige risico's in te schatten of 'het spel' mee te spelen. Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terdege dat verzoeker met de loutere toevoeging van het medisch attest van 21 augustus 2023, zonder enige verdere concrete uiteenzetting, geen concrete elementen aanbrengt op grond waarvan kan worden vastgesteld dat deze beoordeling niet langer kan gelden. Verzoeker voert met zijn louter herhalend betoog geen concreet verweer tegen deze pertinente bevinding. Hetzelfde moet worden gesteld voor het psychologisch attest van 15 april 2024 en de tenlasteneming van het Rode Kruis van 22 december 2022 die verzoeker bij zijn aanvullende nota voegt. Deze stukken bevestigen enkel wederom de psychologische problemen van verzoeker die duidelijk zijn gelieerd aan zijn preciaire verblijfssituatie en hetgeen verzoeker ter terechtzitting bevestigt daar hij stelt dat zijn uitzichtloze situatie hem mentaal en fysiek ziek maakt, alsook zijn cardiologische problemen, maar kunnen op zich geen ander licht doen schijnen op wat voorafgaat. In zoverre verzoeker verwijst naar een alcoholverslaving, liggen er geen medische stukken die deze attesteren.

6.3. Waar hij in zijn aanvullende nota verwijst naar 's Raads arrest nr. 290 024 van 8 juni 2023 en arrest nr. 292 539 van 2 augustus 2023, toont verzoeker, los van de vaststelling dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwerking kennen, niet aan dat de elementen in zijn zaak vergelijkbaar zijn. Hij kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat de Raad zich niet kan beroepen op het ontbreken van precedentenwerking in de Belgische rechtsorde omdat dit dossier niet louter over een individu gaat maar over alle Afghanen die worden gevisieerd door de hoogste religieuze leider van de taliban. In de eerste plaats dient te worden vastgesteld dat de beoordeling van het huidig verzoek om internationale bescherming weldegelijk een loutere beoordeling van verzoekers specifieke en individuele elementen betreft, een beoordeling van de elementen en stukken die hij voegt ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming en de redenen waarom hij niet kan terugkeren naar Afghanistan. De bestreden beslissing en de beschikking die in het kader van dit beroep geschreven zijn, omvatten geenszins een beoordeling over alle Afghanen die worden gevisieerd door de hoogste leider van de taliban.

6.4. Verzoeker verwijst nog naar de socio-economische situatie in Afghanistan en haalt in zijn aanvullende nota en ter terechtzitting één rapport aan dat hierop betrekking heeft. Er kan uit dit rapport en het geheel van de beschikbare landeninformatie evenwel niet worden afgeleid dat de huidige algemene preciaire

socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor, zoals reeds werd vastgesteld in punt 6 van de beschikking. Eerder werd in arrest nr. 292 204 van 20 juli 2023 vastgesteld dat de oorzaken van de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in wezen multidimensionaal blijken te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Het betoog in de aanvullende nota laat niet toe anders te oordelen. Met het algemeen betoog dat de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is verslechterd brengt verzoeker geen concrete elementen aan die een ander licht kunnen werpen op voorgaande analyse of die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden. Ook het enkele gegeven dat hij dit anders ziet, kan niet overtuigen.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terecht-komen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag van een actor of actoren.

Het gegeven dat verzoeker niet in staat is om voor zichzelf een inkomen te verwerven, gelet op zijn psychologische en fysieke problemen, doet geen afbreuk aan wat voorafgaat. Het staat verzoeker vrij om voor zijn medische problemen een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet via de geëigende procedures in te dienen.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, kan in casu geen toepassing worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en geeft de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dus geen aanleiding tot het toekennen van internationale bescherming.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM, met name *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”* (EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk). Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

6.5. Verder wijst verzoeker nog op het gegeven dat een Zweedse hulporganisatie eerder dit jaar zijn activiteiten in Afghanistan stopzette. Dit blijkt echter in verband te staan met koranverbrandingen in Stockholm om aan te tonen dat het *Swedish Committee* uit Afghanistan werd weggejaagd. Uit het gegeven dat het *Swedish Committee* uit Afghanistan vertrokken is, kan niet worden afgeleid dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Dat deze Zweedse organisatie niet meer operationeel is in Afghanistan nu ze midden maart 2023 haar activiteiten heeft gestaakt, werpt geen ander licht op het voorgaande, zoals o.a. hogervermelde vaststelling dat de oorzaken van de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in wezen multidimensionaal blijken te zijn. Dit gegeven houdt niet in dat er geen enkele NGO meer werkzaam is op het terrein, wat ook geenszins blijkt uit de voorliggende landeninformatie. Verder kan hieruit niet alsnog blijken dat de taliban in het algemeen concrete maatregelen zouden hebben getroffen om internationale humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren. Verzoeker toont daarenboven met voormelde berichtgeving hoe dan ook niet concreet aan dat hij persoonlijk bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Verzoeker benadrukt ten slotte nog dat de taliban kunnen worden gezien als een actor van vervolging. In zijn vorige beschermingsverzoeken, zoals beoordeeld in de arresten nr. X van 8 september 2020, nr. X van 8 juni 2021 en nr. X van 2 augustus 2023, alsook in zijn huidig verzoek om internationale bescherming legt hij evenwel geen concrete (nieuwe) elementen voor die aannemelijk maken dat hij door de taliban wordt geviséerd.

7. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 5 maart 2024 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoeker geen nieuwe elementen aan noch zijn er nieuwe feiten aan de orde die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, bijgevolg evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf september tweeduizend vierentwintig door:

M. MAES, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES